

ОТИШЛИ СУ У ПЕНЗИЈУ

Наши професори стекли услов за заслужену пензију

Проф. др Драгољуб Жорић

Проф. др Драгољуб Жорић, педијатар-нефролог, управник Дечје клинике Медицинског факултета, Универзитета у Приштини, рођен је 30. августа 1933. год. у селу Мала Врбница на обали Дунава, низводно од Кладова. У селу у коме је његов отац по завршетку Призренске богословије започео своје службовање-свештениковање. Основну школу и нижу гимназију завршио је у Кладову, вишу гимназију започео у Пироцу, а завршио у Приштини. Медицински факултет завршио је у Београду 1960. године. Свој радни век започео је у Дому здравља у Приштини, а од јануара 1965. год. постаје лекар Дечјег одељења у Приштини, која почетком седамдесетих година прераста у Медицински факултет, иако да свој радни век завршава на поменутој клиници где ситиче звање редовног професора. Специјализацију је завршио у Београду где је полагао и специјалистички испит из педијатрије. Последњомске студије из нефрологије завршио је у Београду, где је и докторирао на тему: Инфекција мокраћних органа у деце са малформацијама урогениталних органа и постао доцент за предмет педијатрија. Био је члан педијатријске секције СЛД-а, касније Косова и Метохије, Удружења педијатра Југославије, и Удружења нефролога, и са по

једним мандатом у звању председника ових удружења, када организује скупове педијатра и нефролога на највишем нивоу у Приштини. Учесник је многобројних скупова стручног и научно-истраживачког карактера у земљи и иностранству, дајући при том вредне прилоге из струке и науке. И у том контексту вредан је његов ауторски прилог уџбенику Педијатрија која је 1993. године доживела осмо измењено и допуњено издање са прејором да може послужити студентима, али и лекарима на специјализацији (уредници овог уџбеника: Е. Стојимировић, Милана Поповић-Роловић и Владислава Недељковић). Значајки и усешно сарађивао је са нефролошким институцијама Београда, Новог Сада, Загреб, Сарајева, Љубљане, али и Институција за бубрежне болести, Welsh National School of Medicine, Royal Infirmary, Cardiff, Wales, United Kingdom, што он у докторској дисертацији и наводи, али и захваљује професору А. W. Asscher-у по повратку из Кардифа у Приштину. Подела рада на клиници подразумевала је формирање одељења појединих кардиолошког, ендокринолошког итд. и та субспецијалност односила се не само на лекаре, него и на средњи кадар, и на тај начин ирасиран је иути за остварање педијатријске гинекологије на Гинеколошко-акушерској клиници Медицинског факултета у Приштини.

Од мајки праћила које су заједно са својом болесном децом боравиле на дечјој клиници створило је школу здравственог просвећивања из које су израсли едукатори средине у коју су се те мајке враћале по отишћу из болнице, што је Свеска здравствена организација прихватила и суверисала. Настојао је да и за средњи кадар организује предавања ради стицања нових знања, што свакако није било без значаја и за средњу медицинску школу. С првом је истицао да је ова дечја клиника била заиста једна велика школа која је имала свој удела на смањење смртности на клиници, у граду и околини, па и целом Космету не спорети улогу бољег коришћења кадра и савременије опремљености клинике. Једно овакво настојање фундирано на једном заиста високом професионалном нивоу клинике одразило се и на терену, па имамо 34,4 на 1000 живорођених у 1990-ој години пад смртности на 13,4 на 1000 живорођених одојчади у 1997-ој години, параметру по коме се процењује ефикасности и организација једне клинике, службе, али и њен удео на терену, у овом случају на Косову и Метохији.

Када је 1972. године букнула епидемија Вариоле у Таковици мобилисан је за рад, па је од почетка епидемија вариоле отао до краја ерадикације ове болести. За овај рад на подручју вариолом захваћене Метохије добио је високо признање - Орден са златним венцем и јошнека признања. А поводом осам векова Медицинског кодекса Хиландара Дечја клиника Приштине доделила је му је једно лепо признање. Ова најважна указана је другима у Србији, ван Космета.

Свечана академија поводом осам векова медицинског кодекса Хиландара коју је организовала дечја клиника уз поделу већ поменутих признања била је јединствена Манифестација у Србији и шире чиме је одајно једно високо признање Српској медицини, струци, али и науци. Један од најбољих стручњака у својој каријери здравственог, просветног па и ј људског овај запажени лекар и педагог, доживео је, према социјалном признању, средином јула 1998. године када није могао да одржи уобичајени јуларњи сасстанак лекара, а још тежи када су му полицајци ОУН-а саопштили да више не могу да чувају његов стан и његову породицу. Тада

је у праћњи полицје у једном цију са породицом и њажљивом секретарицом Кушнера, зосиођом Паскал (која познаје српски језик) довежен на аутобуску станицу у Приштини, и у ономе што је ова породица имала на себи, без пара, сели у аутобус за Подгорицу (само је тај аутобус био), остављајући за собом све што су стицали 40 година. Клинички рад наставио је у Прокуљу, затим у Крушевцу и у Косовској (Српској-северној-подељеној) Мишковици у којој је констатовао да је стварао услове за пензију као и многи други који су из својих стана, кућа, имања најбруталније протерани из Приштине - са Косметом.

На првом конгресу нефролога Југославије констатовано је да је проф. др Драгољуб Жорић основао дечју нефрологију на Космету, али и веома успешно и професионално учествовао, као и многи други у реализацији и развоју нефрологије на просторима тадашње СФР Југославије, па и касније. Један од првих медијара констатовао је да је туберкулоза мокраћних органа присутна и у деце, од најранијих дана, евидентирао је да нефролошке комбиције (патолошких налаза) има и у деце оболеле од акутне реуматске грознице, али и реуматоидног артритиса. Познате су његове лонгитудиналне студије о акутном постстрептококном гломерулонефритису, али и других облика гломерулонефритиса, а уведена биопсија бубрега у деце на клиници допринела је благовремено постављеној дијагнози, али и лечењу. Овај лекар и даље не стори ни једног пренуика удео и улогу својих сарадника (лекара и медицинских сестара) у стварању ове велике клинике и велике школе, на коју је поносан јер је то део Србије, јединствене каква треба да буде и организација СЛД.

Проф. др Јован Живковић